

תוֹדִי,
זֶה סָכּוּם.
אוֹלִי לֹא סוֹפִי
אוֹלִי יָבֹאוּ עוֹד
סָכּוּמִים, אָבֵל
תוֹדִי שְׁעַד הַיּוֹם
אַתְּ מְדַמָּמֶת אֶת מֶה
שֶׁהָיָה יָכֹל לִהְיוֹת
אֵלּוּ לֹא הָיִית הוֹלָקֶת,
אֵלּוּ נִשְׁאַרְתְּ, אֵלּוּ
בְּכֹל זֹאת הִלַּכְתְּ,
תוֹדִי בְּעֶבְדוֹת
לֹא בְּאַשְׁמָה,
תוֹדִי שֶׁאַתְּ רוֹאָה
אֶפְשָׁרוּיּוֹת שֶׁהָיוּ
כְּמוֹ רְכוּשׁ גָּנוֹב,
כְּמוֹ בֵּית עֲזוֹב,
שֶׁאַף אֶחָד
לֹא רוֹאָה
מֶה טָמוּן בּוֹ
מִלְבָּדָה, אָבֵל
יֵשׁ כָּאֵן פִּיּוֹס,
יֵשׁ פִּיּוֹס,

וְגַם אִם יִהְיוּ לָךְ
עוֹד אֲלֹף שָׁנִים,
הַדְּבָר הַזֶּה, הָרֶדֶךְ,
הַמַּעֲגָל, הַשָּׁלֵם
יָצָא מִמֶּךָ, וְהוּא
מִפְּרֶק חוֹמוֹת
שְׁבִנִית בְּדֵי עֵמֶל.